

РЕШЕНИЕ

№ 13595

гр. София, 06.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 170 СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети май през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА

при участието на секретаря ПЕТЯ АСП. П.А
като разглежда докладваното от РОЗАЛИНА Г. БОТЕВА Гражданско дело № 20211110167551 по описа за 2021 година

Настоящото дело е образувано по искова молба, депозирана от „...“ АД гр. София срещу

Ищецът „...“ АД извежда субективните си права при твърдения, че между него и собственика на л.а. м. „...“, модел „...“, с рег. № ..., съществувало застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за застраховка „Каско МПС“, клауза „П“-Пълно каско, за което била съставена застрахователна полица № 0000523072. В рамките на застрахователното покритие, на 08.11.2016г., в гр. София, на общински път, на кръстовището на ул. „Климент Охридски“, посока от бул. „Цар Освободител“ към ул. „Шипка“, било настъпило пътнотранспортно произшествие /ПТП/, при което лек автомобил „...“, модел „...“, с рег. № ..., движейки се по ул. „Климент Охридски“ в района на №12 попадал в несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно. Инцидентът бил регистриран на спешен телефон 112, под № 49750/ 08.11.2016г. За настъпилото събитие бил уведомен ищеца, за което била образувана преписка по щета № 10016030135196, по която било определено обезщетение в размер на 3115,60 лева на базата на експертната оценка, извършена от застрахователя, платено на 01.02.2017г. и били извършени ликвидационни разноси в размер на 10,00 лева. Ищецът твърди, че пътят, по който се е движил процесния автомобил при настъпване на пътнотранспортното произшествие, е част от общинската пътна мрежа, за поддържането на която отговаря С регресна покана с изх. № Л-1180 от 08.02.2017 г., получена от ответника на 09.02.2017 г., ищецът поканил ответника да му възстанови застрахователното обезщетение, но ответникът не изпълнил задължението си.

При изложените фактически твърдения ищецът моли съда да постанови решение, с което да осъди ответника да плати сумата 3125,60 лева, представляващо регресно обезщетение и сумата в размер на 952,52 лева, представляваща лихва за забава върху

главницата за периода от 26.11.2018г. до 26.11.2021г..

В срока по чл. 131 ГПК е депозиран писмен отговор от ответната страна, в който се изразява становище за неоснователност на предявените искове. Ответникът оспорва увреждането да е резултат на покрит застрахователен риск. Същият оспорва причината за ПТП да е необезопасен и несигнализиран участък от пътното платно- дупка. В отговора на исковата молба са развити съображения, че водачът на увреденото МПС не изпълнил задължението си да управлява същото със скорост, позволяваща му да спре при възникнала опасност за движението. Ответникът оспорва предявения иск по размер.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът прие за установени следното:

С оглед изложеното, релевантните за предмета на спора въпроси са наличието на сключен договор за застраховка, механизма на ПТП и причинно- следствената връзка с настъпилите за собственика на лекия автомобил вреди, обезщетени по валидно сключена застраховка "Каско".

От събраните писмени доказателства- застрахователна полица № 0000523072/ 29.1.2016г., се установява, че между ищцовото дружество и собственика на л.а. м. "... " съществува застрахователно правоотношение, възникнало въз основа на договор за застраховка "Каско" на МПС, с период на валидност 01.02.2016г.- 31.01.2017г.

За настъпилото застрахователно събитие застрахованият е уведомил застрахователя, за което е образувана щета № 10016030135196. Установява се, че застрахователят е определил застрахователно обезщетение в размер 3115,60 лева, платено на 01.02.2017г.

С оглед изложеното, съдът счита, че безспорно е установено по делото обстоятелството, че между ищцовото дружество и собственика на л.а. м. "... " е сключен договор за застраховка "Каско на МПС", както и това, че на 08.11.2016г. е настъпило застрахователно събитие- ПТП, за което е платено застрахователно обезщетение.

От показанията на св. Т. се установява, че на 08.11.2016г. управляваният от свидетеля л.а. м. „,...“ попаднал в несигнализирана дупка на пътното платно.

Спорен е въпросът за механизма на деянието и причинно- следствена връзка между механизма на ПТП и настъпилите вреди.

Конкретиката на случая сочи, че съгласно назначената съдебно- автотехническа експертиза, вредите са причинени в резултат на попадане в дупка, находяща се на пътното платно, като получените вреди са в пряка причинни- следствена връзка с механизма на ПТП.

От показанията на св. Т. се установява, че управляваният от последния лек автомобил попаднал в дупка, находяща се на пътното платно и която не била обозначена, при което били причинени вреди на автомобила. Съдът счита, че на показанията на свидетеля следва да бъде дадена вяра. Същите са последователни, логични, корелират по между си и с обективните данни, съдържащи се в заключението на САТЕ.

Относно стойността на причинените вреди са събрани писмени доказателства и е изслушана съдебно-автотехническа експертиза. Съгласно заключението на съдебно-автотехническата експертиза, механизмът на ПТП е следния: на 08.11.2016г. л.а. м. „...“ се движел по ул. Климент Охридски, с посока от бул. “Цар Освободител” към ул. “Шипка” и в участъка пред № 12 преминал през несигнализирана и небезопасна дупка на пътното платно. Според вещото лице, вредите се намират в пряка причинна връзка с механизма на ПТП. Действителната пазарна стойност на вредите, към момента на настъпване на застрахователното събитие, е 3115,60 лева.

Съгласно чл. 411 КЗ, с плащането на застрахователното обезщетение застрахователят встъпва в правата на причинителят на вредите, до размера на платеното обезщетение и обичайните разноски, направени за неговото определяне. От анализа на цитираната разпоредба се налага извода, че за възникване на регресното право на застрахователя по имуществена застраховка отговорния за деликта е необходимо да са налице следните три групи юридически факти: от една страна възникнало право на увреждения срещу причинителя на вредата на основание непозволено увреждане, вкл. в хипотезите на [чл. 47 - 49 от ЗЗД](#), при които суброгацията на застрахователя също е допустима (така изрично т. 15 от [ППВС № 7/1978 г.](#)), от друга страна, наличие на валиден договор за имуществено застраховане с увреждения с период на покритие към датата на настъпване на вредите и на трето място - извършено валидно плащане по него от застрахователя в обезщетение на настъпилите вреди.

В настоящия случай, отговорността на ответника произтича от обстоятелството, че като възложител на работа по смисъла на [чл. 49 от ЗЗД](#) обективно е допуснал наличието на дупка на пътното платно, сама по себе си създаваща опасност за движението по пътищата, която не е отремонтирал или обезопасил. Съгласно разпоредбата на [чл. 31 от ЗП](#), изграждането, ремонтът и поддържането на общинските пътища, публична общинска собственост (чл. 8, ал. 3 от Закона), се осъществяват от общините, като съдържанието на тези дейности е подробно определено в [§ 1, т. 12, 13 и 14 от Допълнителните разпоредби на ЗП](#), включително поддържането на пътищата като дейност по осигуряване на необходими условия за непрекъснато, безопасно и удобно движение през цялата година, с правомощия на кмета на общината ([чл. 19, ал. 1, т. 2 от ЗП](#)). Подобна е и разпоредбата на [чл. 3, ал. 1 от ЗДвП](#). В [§ 1, т. 13 и 14 от ПЗР на ЗП](#) е дадена легална дефиниция на дейностите по ремонт и поддържане, а именно: ремонт на пътища е дейност по възстановяване или подобряване на транспортно-експлоатационните качества на пътищата и привеждането им в съответствие с изискванията на движението. Следователно, на ответника е възложено да полага грижа по недопускането и отстраняването на дупки по общинските пътища. Неговата отговорност, като гаранционно-обезпечителна, е обективна: независимо от наличието или липсата на вина, той отговаря за действията или бездействията на работниците, които е натоварил с извършване на възложената работа. От събраните доказателства по делото се установи, че и останалите юридически факти, предвидени в хипотезата на [чл. 411 КЗ](#), са осъществени-уврежданият е бил застрахован при ищеца, а последният е изплатил застрахователното

обезщетение. Изложеното обуславя извод за основателност на иска и неговото уважаване.

Възражението за съпричиняване на ответника е неоснователно. Съгласно [разпределението](#) на доказателствената тежест, в тежест на ответника е вменено да докаже наличието на виновно поведение на пострадалия, обусловило съпричиняване на вредоносния резултат, каквито в случая не са посочени.

Според чл. 400 КЗ , при вреди на имущество обезщетението не може да надвишава действителната стойност на причинените вреди. Съгласно чл. 15, ал. 4 от Наредба № 24 от 8.03.2006г. обезщетението за вреди на моторни превозни средства се определя по методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на моторни превозни средства, съгласно приложения № 1 – 6. Методиката за уреждане на претенции за обезщетение на вреди, причинени на МПС по задължителна застраховка "Гражданска отговорност" по Наредба № 24 от 8.03.2006 г. на КФН, съгласно чл. 4 от нея, представлява указание за изчисляване на размера на щетата на МПС в случаите когато обезщетението се определя от застрахователя, на когото не са представени фактури за извършен ремонт в сервиз- в т.см. решение № 52 от 8.07.2010г. по т. дело № 652/2009г. на ВКС, ТК, I т.о.; решение № 109/ 14.11.2009г. по т.д. № 870/2010г., решение № 153/22.12.2011 г. по т.д. № 896/ 2010г.; решение № 209 от 30.01.2012г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т.о., с което на материалноправния въпрос относно за приложимостта на утвърдената с Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН Методика към имуществената застраховка "Каско на МПС" и значението ѝ за размера на дължимото от застрахователя застрахователно обезщетение е даден отговор, че "Методиката по Наредба № 24/ 08.03.2006г. на КФН не е задължителна, а съставлява указание относно начина на изчисляване на размера на щетата на МПС от застрахователя в случаите, когато на същия не са представени надлежни доказателства(фактури) за извършен ремонт на МПС в сервиз и когато застрахователното обезщетение се определя по експертна оценка. Даденото в този смисъл разрешение важи както за обезщетението по чл. 226 КЗ, така и при иск по чл. 213 КЗ". При изчисляване на обезщетението не следва да се прилага и коефициента на овехтяване. В т.см. решение № 79 от 2.07.2009г. на ВКС по т.д. № 156/ 2009г., I т.о: „Размерът на застрахователното обезщетение се определя в рамките на договорената застрахователна стойност на имуществото, съобразно доказвания размер на претърпяната вследствие застрахователното събитие вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определено по пазарната му стойност. При изчисляване размера на обезщетението не следва да се прилага коефициент за овехтяване, тъй като последният е инкорпориран в самата застрахователна стойност"; решение № 6 от 2.02.2011г. на ВКС по т.д. № 293/ 2010г., I т.о. Обезщетението по имуществена застраховка се определя в рамките на договорената максимална застрахователна сума, съобразно стойностния еквивалент на претърпяната вреда, който не може да надхвърля действителната стойност на увреденото имущество, определена като пазарната му стойност към датата на увреждането. Нормата на чл. 400 КЗ във връзка с чл. 203 ал. 2 КЗ във връзка с ал. 4 КЗ, изрично урежда, че когато между страните по застрахователни договор не е уговорено друго, то обезщетението се

дължи по действителната стойност на увреденото имущество, като за такава се смята стойността, срещу която вместо него може да се купи друго със същото качество /ал.2/ , т.е по пазарната му стойност. В тази насока ВКС се е произнесъл и в Р № 115 от 9.07.2009 г. на ВКС по т. д. № 627/2008 г., II т. о., ТК и Решение № 209 от 30.01.2012 г. на ВКС по т. д. № 1069/2010 г., II т. о., ТК, постановени по реда на чл.290 ГПК и представляващи задължителна за съдилищата практика на ВКС. Конкретиката на случая сочи, че действителната стойност на увреденото имущество е 3115,60 лева, в какъвто размер е платеното от ищеца обезщетение. Към посочената сума следва да се прибавят направените от ищеца ликвидационни разноси в размер на 10 лева. С оглед това, искът следва да бъде уважен до по- малката от двете суми- действителната пазарна стойност.

Установено е, че ответникът е поканен да възстанови платеното обезщетение. Забавата на ответника обуславя и извод за основателност на иска за обезщетение за забава.

Изложеното обуславя извод за основателност на предявените претенции и тяхното уважаване.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА с адрес:, с ЕИК да заплати на „....” АД, с ЕИК сумата 3125,60 лева (три хиляди сто двадесет и пет лева 60 ст.), представляващо платено по застрахователна полица № 0000523072 за настъпило на 08.11.2016г. застрахователно събитие, по повод което е образувана щета № 10016030135196, ведно със законната лихва, считано от датата на предявяване на иска- 29.11.2021г., до окончателното изплащане на сумата и сумата 952,52 лева, представляваща обезщетение за забава в размер на законната лихва за периода 26.11.2018г.- 26.11.2021г.; сумата 625,02 лева, представляваща направени пред настоящата инстанция разноси, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването му пред Софийския градски съд.

Съдия при Софийски районен съд: _____